

Columbia

Tidning för Columbia-konferensen.

Arg. V.

ROCK ISLAND, ILL., och Moscow, Idaho, den 20 JULI 1904.

No. 7.

Brunnen i Sion.

Det porlar i Sion en källa så klar,
en källa med lifvande flöden.
Mot otro och tvifvel den läkedom har
och frälsning från synden och döden.
Den flödar så ljuflig, den flödar så
[fri.

Den förstige än
får dricka ur den,
och rum finns för alla att bada däri.

Och källan blef öppen, då Frälsaren
[dog,
ja, dog i den bittraste smärta!

Då fiendens valde på korset han slog,
den öppnade sig i hans hjärta.
Ej skönare bragd skall i världen bli
[spord:

på lidandets stig
han offrade sig
att rädda för evigt de fallna på jord.

Och källan i Sion den flödar med
[tröst,

ja, flödar från Frälsarens sida
med lisa för suckande, sargade bröst,
med balsam för alla, som lida,
med styrka i nöden, med hopp för
[enhvar.

Och hvil och frid
i möda och strid
och seger för Herrrens förlösta den
[har.

Så ljude hans lof öfver land, öfver
[haf,

hans lof intill tidernas ände,
som dödssjuka världen en hälsobrunn
[gaf,

en källa mot synd och elände;
ett lifvande vatten för svagaste tro,
ett kärlekens bnd

med nåd ifrån Gud,
och fullhet af lif och evinnerlig ro.
A. TH—R.

Världslikställighet.

“Hållen eder icke efter denna
världen, utan förvandlen eder med
edert sinnes förnyelse, att I mågen
förfara, hvad Guds goda, behagliga
och fullkomliga vilja är.” Rom. 12:2.

Gud och världen äro hvarandra
ganska olika, så att det är omöjligt
att på en gång bära Guds beläte och
världens. Är världen i en männi-
skas hjärta, så viker Gud därifrån;
är åter Gud därinne, så måste värld-
en ut. Ingenstädes finner man två
väsen, som så litet trifvas tillsam-
mans, som Gud och världen. Af na-

turen äro alla människor böjda för
att ställa sig lika med världen, eme-
dan de ifrån moderlifvet föra med
sig det fäfängliga och jordiska sin-
net. O, huru svårt är det icke, att
göra sig lös från denna likställighet
med världen! Många ställa sig som
mest lika med världen, just när de
mena sig göra det allra minst, ty de
veta icke, hvori denna världslikstäl-
lighet egentligen består, enär de sak-
na själfkänedom och hafva genom
egenkärlek låtit så förblinda sig, att
de icke för värld anse det, som dock
verkligen är värld. De flesta inbilla
sig, att likställighet med världen
icke innebär något annat än likstäl-
lighet i grofva synder och laster, för
hvilkas uppenbara begående äfven
förståndiga hedningar hafva skytt.
Men vill du, o människa, veta, hvad
det egentligen är att ställa sig värld-
en lik, så betrakta den människans
lefnad och vandel, som aldrig ställt
sig med världen. Detta är Kristus
Jesus, vår Frälsare, sann Gud och
människa. Hans ord voro uppbygg-
liga, hans gärningar nyttiga, hans
åtbörder ödmjuka, hans gestalt flärd-
lös, och han gjorde intet annat än
det, som lände till den himmelske
Faderns ära och människornas nytta.
Världens ord äro däremot antingen
smädliga eller förföriska eller åt-
minstone onyttiga, hennes verk äro
egennyttiga och skadliga, hennes åt-
börder falska och högmodiga, hennes
gestalt fäfänglig och vällustig; hvad
hon gör, det gör hon antingen af
lusta eller af äresjuka eller af egen-
nytta. Du ställer dig världen lik,
om du håller bland människor sådan
synd och fäfänglighet, som icke är
underkastad världsligt straff, för like-
giltighet, och om du icke gör dig
samvete af att på idel dårskaper an-
vända den tid, som du borde bruka
till att med fruklan och bäfvan skaf-
fa din salighet. Och vill du veta,
om du ställer dig lik med världen, så
forska något noggrannare efter, huru
hon betar sig mot dig. Är hon väl
tillfreds med dig och umgås gärna
med dig, så är det ett tecken, att
hon håller dig för att vara henne lik,

och att du verkligen på gröfre eller
finare sätt är det. Om hon får in-
tala dig, att tidens bortslösande på
fäfänglighet, yppighet och dårskap
kan stå tillsammans med kristendo-
men, så skall hon på denna slippriga
väg lätt kunna föra dig ned i alla
synders och lasters dy. Den, som
icke mer vill ställa sig lik världen,
han måste blifva helt och hållet för-
ändrad och få ett nytt sinne, nämligen
Kristi sinne, så att han hatar det,
han älskat förut, och älskar det, han
förut hatat. Då skall man icke be-
höfva förklara för honom, hvad
världslikställighet är, utan denna
skall genast falla honom i ögonen,
emedan den gudomliga sanningens
ljus upplyser honom. Man skall icke
behöfva förbjuda honom att göra det
eller det, som är stridande mot krist-
lig anständighet och själens höga
adel, utan det skall förekomma ho-
nom, såsom vore hans händer, fötter
och andra lemmar lama och döda för
alla sådana rörelser och sysselsätt-
ningar, som icke öfverensstäm-
ma med Kristi lefnad och vandel, liksom
en äldre människa ledes vid att leka
med sådana saker, som i hennes oför-
ståndiga barndom varit henne en
glädje. Så länge en människa icke
insett detta och ännu har världens
beläte, vandrar hennes jordiskt sin-
nade själ ännu i mörkret, om hon än
af själfbedrägeri inbillar sig vara
mycket upplyst, och hennes förstånd
är så förmörkadt, att hon icke är i
stånd att pröfva hvad Guds goda, be-
hagliga och fullkomliga vilja är,
enär hon ännu icke kan urskilja,
hvad som är synd och icke synd, mör-
ker och ljus.

Evige och allsmäktige Gud! Huru
eländig och olycksalig är icke en
människa, vore hon ock den förnäms-
ta i världen, som ännu icke känner
din vilja utan går hit och dit efter
sin egen vilja, på idel villovägar. Aek,
hjälp, att jag må bortlägga allt hvad
världen och hennes barn är likt, på
det att ingen annan bild än Jesu
Kristi må vara tecknad mig! Gif,
att jag icke världen till behag må
göra hvad dig misshagar, att jag

icke skyggar tillbaka för hennes förakt, om jag icke ställer mig henne lik, utan fast mer fröjdar mig öfver hennes hat, ihågkommande de ord vår Herre och Frälsare sade till sina lärjungar: "Voren I af världen, så älskade världen det hennes vore." O, gode Gud, gör mig lös från världen, ja, ifrån mig själf, på det jag icke mer må älska världen och de ting, som världen tillhåra. Amen.

Min Gud, af nåd och kärlek rik,
mitt hjärta värdes du så rena,
att jag ej blifver världen lik
men offerar det åt dig allena!

Efter A. CREUTZBERG.

Bönens makt.

"Så hölles hans händer stadiga, tills solen gick ned." 2 Mos. 17: 12.

Så mäktig var Moses, den gudsmannens bön, att allt berodde på den under Israels kamp mot amalekiterna. Moses rop till Herren besegrade fienden mer än Josuas och hans skarors kamp. Skulle det lyckas för Israels här att i striden krossa fienden, så måste Moses bön komma till. Därför, när han tröttnade och lät sin hand sjunka, då fick Amalek öfverhand, men, när han upplyfte sina händer, då segrade Israel.

Hvilken mäktig uppfordran för oss, denna Moses bönekamp! Se honom, där han står på toppen af berget med Guds staf i sin hand, där han upplyfter sin hand under bönerop om seger öfver de ogudaktiga fienderna, där han tröttnas, och där hans vännar hjälpa honom och stödja hans sjunkande händer, intill dess att solen går ned!

När din bön stundom slappas och aftager, lät då *tron* stödja din ena hand, och lät hoppet lyfta den andra, och bönen, som grundar sig på Israels berg, vår salighets klippa, skall hålla ut och segra. Märka vi, att vårt andliga lif blifver svagt, lät oss då ropa om synnerlig styrka, och må Guds Ande, som kommer vår skröplighet till hjälp, sätta oss i stånd att såsom Mose hålla ut med våra händer, tills solen går ned, till dess lifvets kväll är svunnen, till dess vi skola nå en bättre och skönare soluppgång i det land, där bönen öfvergår i tack och lof?

"Så hölles hans händer stadiga, tills solen gick ned." Är det nödvändigt i den enskilde kristnes lif, så är det icke mindre maktpåliggande, när det gäller en sådan Herrens

gärning, som *missionen*. Äfven den är en kamp mot amalekiterna — satans härskaror — som vilja fördärfa människornas hjärtan och hindra Guds kyrkas arbete till själars frälsning.

Det arbetas och kämpas och tränges. Syndens makter äro synnerligen talrika och starka. De hafva svurit kristendomen och Guds församling undergång. När vi se på synden, huru den ödelägger hjärtan, när vi lägga märke till hennes värsta former, dryckenskap, osedlighet och otro, huru de gripa omkring, när vi erfara, att det finns tusenden, som aldrig sätta sin fot inom en kyrka eller ett bönehus för att höra Guds ord, att männen mer och mer blifva borta från de religiösa sammankomsterna, när vi märka, hvilket lömskt och smygande arbete fienden har för att hindra folk från att komma nära Guds ord, ja, när vi se, huru vantro och förakt för bibeln utkolperteras genom skrifter och tidningar, då förstå vi, att nöden är stor, att fienden är stark och att Guds folk behöfver rusta sig mer och mer mot dessa mörkrets makter.

Men skall detta arbete, denna kamp från Herrens folks sida, lyckas, då må det icke glömmas, att bönen skall bära allt. "Så hölles hans händer stadigt, tills solen gick ned". står det så härligt. Vi klaga öfver att arbetet lyckas så litet, att frukterna äro så små, synden så mäktig, hjärtana så hårda; vi sucka om en Andens pingstvind öfver vårt land, vår kyrka, våra hem, öfver den inre och yttre missionen och märka så litet af Andens susning öfver landet och hjärtana. Hvaraf kommer detta? Männe det skulle vara, för att vi sakna det, som berättas om Mose? Ja, det torde ju vara den tunga sanningen. En hvar kan gripa i sin egen barm, och det måhända ej blifver annat än det nedslående svaret: bönen är för svag, för matt, den glömmes för mycket, där är intet uthålligt allvar, jag är för upptagen med allehanda världsliga ting, och dagens spörsmål med dess många kraf, som lägger beslag på mig och min tid, gör, att bönen heliga altared icke brinner. Så är det med den enskilde, så med broders- och syskonkretsen, så med den sanna Guds folks menighet allt för mycket. Det är så litet af bönegemenskap, af de bärande, stödjande böner, som hålla ut, till dess solen går ned, det är så litet af bönen arbete och allvar, men

däremot kanske för mycket af de många så kallade kristliga göromål till människoära och personlig fördel.

Är det nu så, huru kunna vi då vänta en Andens pingstvind? Där, hvarrest Guds barnaflock stode uthållig i helig bön, tills solen ginge ned, skulle vi se större under ske? Amaleks härskaror skulle slås sönder och samman, Guds folk skulle mera stå såsom ett, brinnande i Anden och tjänande Herren. Där skulle blifva knäfall vid korsets fot, och ordet skulle lysa in i hjärta och hem och skapa glädje och lofsång.

Och huru skulle icke missionsarbetet i vårt land lyckas, om därvid blefve mera af uthållig bön, tills solen ginge ned! Det behöfves flera krafter i missionens gärning, som ännu kännes så litet af vårt kristna folk och skattas så ringa, men som blifver mer och mer nödvändig särskildt där, hvarrest synd, jummer och nöd ständigt ropa starkare och starkare om hjälp. Ty hvad är den lilla handfull män och kvinnor, som nu arbetar, när Amaleks skaror myllra och tusenden af unga och gamla hvart är dragas in i fiendens led!

För mänskliga ögon ser det smått och ringa ut med missionens arbete, det är sant, och mången gång under det gångna året har den lilla flokken stått missmodig och trött, såsom Mose en gång stod, men Herren har styrkt, bönen har stigit upp till tronen, och broder- och systerkretsen har understött de sjunkande händerna, så att kampen kunnat fortsätta, och Herren har låtit den lyckas!

CARSTEN HANSTEEN i D. U. T.

Bref från Wilhelm.

Paradisdalen den 9 juli 1904
Dyre broder Adolf.

Nåd och frid!

Innerligt tack för ditt kärkomna bref! Dess mottagande var för mig en särdeles angenäm öfverraskning. Det förvånar mig, att ingen af oss förr kommit att tänka på en sådan brevväxling, men "bättre sent än aldrig." Och ingen önskar mera än jag, att vår korrespondens måtte blifva oss till både nöje och nytta.

Jag märker af ditt bref, hvilket jag oek förut väl visste, att du är djupt intresserad uti vår kära Augustana-synod och dess framtida väl samt våra landsmäns inlemmande uti Guds rikets gemenskap. Och i sanning är det ett ämne, som väl förtjänar vårt behjärtande, vårt arbete

och våra förböner. Det smärtar mig höra, att du har endels dystra farhågor med hänsyn till vårt samfunds framtid. Dock äro de nog icke alldeles ogrundade, och denna omständighet borde för hvarje samfundsllem vara ett allvarligt gif akt. Må Herren få uppväcka en hvar till allvarligt nit om den egna själens frälsning. Du menar dig kunna uträtta mycket litet för afhjälpande af förefintliga brister och för helandet af refvor, som förefinnas, och huru försvinnande liten jag känner mig själf förstår du. Men inför verkets storhet och vår egen oförmåga böra vi dock icke stanna med ett: Ho är härtill dogse? och så lägga våra verktyg åsido och intet söka att uträtta. Nej, det är icke Herrens vilja. Åt alla, som villigt vilja tjäna honom, gifver han förmåga att göra något, ja, ingen kan taga något, utan det varder honom gifvet från himmelen. Vi böra icke underskatta vår egen oss af Gud gifna förmåga och ännu mindre Guds oändliga kraft, som rikligen förmår göra vida utfövrer hvad vi kunna bedja eller tänka. "Det ena kölet upptänder det andra", och om vi intet mer kunde utföra än att "antända" någon annan med nit för Guds rike, så kunde af en sådan liten gnista genom Guds välsignelse blifva en stor eld. Och därhos böra vi icke glömma särskildt bönen välsignelse. Många bibliska exempel påminna oss om denna. Jag tänker nu i synnerhet på Moses. Hvilken väldig bönen man var icke han. Och ännu kraftigare blef han genom understödet af Aron och Hur. "En rättfärdig mans bön förmår mycket där den är i verksamhet" säger Jakob. Måne icke en af de största bristerna hos såväl oss som samfundet just är frånvaran af ett rätt verksamt bönelif? Och med denna är en annan nära förenad, nämligen brist på verkligt förtroende till Gud. Jag betviflar icke att vi i allmänhet å kunskapens vägnar tro på Gud, men jag menar, att det barsliga förlitandet på Gud, som helt och enfaldigt tager honom på orden med full förtrostan, ingalunda är så allmänt. Om en sådan lefvande tillit till Gud finnes hos oss, skulle icke då vår bön vara kraftigare? Blifve alla vårt samfunds pastorer allt mer sådana bönen män, och må de kraftigt understödjas af mången Aron och Hur inom församlingarna, så skall Gud förvisso gifva en härlig seger.

Frågan angående insamlandet af våra utom församlingen stående landsmän i församlingens sköte, är mycket viktig, ja den är en lifsfråga för såväl vår konferens, som hela samfundet. Uppenbarligen är det vår plikt såsom kyrka att söka vinna det åsyftade målet. Som du har bra mycket mera erfarenhet än jag, så föredroge jag, att du först svarade på denna fråga. Något litet vill jag dock säga ander afvaktan på en mera ingående utredning af frågan från dig. Hvad jag här ofvan sagt, torde äga sin tillämplighet vid lösandet af det i fråga varande problemet. Och om våra församlingsmedlemmar i allmänhet rätt uppfattade församlingsgemenskapens betydelse och förpliktelse, så att de beslitade sig om sann och lefvande gudsfuktan, skulle det säkerligen hafva icke liten dragningskraft på dem, som ntantill äro. En församling, hvars medlemmar flitigt och mangrant besöka gudstjänsterna och ifrigt delta i församlingsarbetet och i sitt enskilda och offentliga lif vandra i den store Mästarens fotspår, är en kostlig pärla, och dess inflytande skall snart förnimmas, ty "människorna skola se edra goda gärningar och prisas eder Fader, som är i himmelen." Pastor och församlingsmedlemmar böra dessutom direkt söka inverka på utomstående, framhållande välsignelsen af delaktighet i Guds rikets nådesförmåner och inbjudande dem att komma och få del af dessa förmåner. Jesus visar, att han vill, att hans tjänare skola "nödga dem att komma", på det att hans hus må varda fullt. Måne icke denna personliga helgelselifvet, gudstjänstbesöken m. m. är förhärskande, icke skall någon där dragas till församlingen och Guds rike. Och om församlingens lokala missionsverksamhet är svag och tyuande, så kan icke heller den vidsträcktare hem- och hednamissionsverksamheten blifva hvad den bör.

Från det nyligen hållna synodalmötet voro ju rapporterna i allmänhet ganska uppmuntrande, ehuru antydningar af annan art ock förnummas. Vår konferens har anledning vara glad och tacksam för det tillmötesgående den fick från synoden. Dess begäran att få sin del af den gamla läroverkskulden efter-

skänkt blef ju beviljad. Likaså dess begäran om fem hundra dollars för sin mission. De af våra församlingar, som ännu hafva rester å 10 etsafgiften sedan 1897 borde med lust och glädje genast betala dessa. Ske alltså.

Att två af de nyordinerade prästerna blefvo medlemmar af vår konferens, är ock en orsak till glädje för oss. Må de två trivas väl här och blifva permanenta.

Hoppas, att du snart skrifver igen.

Din tillgifne

WILHELM.

Pastor Johan W. Skans.

Söndagen den 10 dennes bragtes oss per telegram den högst oväntade och sorgliga underrättelsen, att pastor Johan W. Skans, Immanuelsförsamlingens i Portland, Oregon, afhållne lärare, samma dag på morgonen afidit. Efter blott tre veckors sjukdom fick han nedlägga herdestafven och ingå i sin Herres glädje.

Pastor Johan W. Skans föddes i Klefva, Västergötland, den 26 september 1852. Till Amerika ankom han år 1867. Någon tid senare blef han genom olyckshändelse mycket illa skadad, så att han låg sjuk länge. Under denna sjukdomstid sökte Herren honom. Han lärde känna sin synd och Guds stora nåd i Kristus Jesus. Sålunda helgad åt Herren, började han sina studier vid Augustana college och teologiska seminarium och efter slutade studieår prästvigdes han den 17 juni 1883 vid synodens möte i Red Wing, Minnesota, på synodens missionsstyrelses kallelse till missionsfältet i Portland, Ore., och omnejd. Kort därpå ankom han till nämnda plats och grep med ifver och allvar arbetet an. Immanuelsförsamlingen var hans första och enda församling. Henne har han med nit och trohet betjänat i 21 år.

Pastor Skans var Columbiakonferensens vice ordförande 1893—1897 och kassör 1900—1902 och 1903—1904. År 1901 valdes han till permanent historiker och arkivarie. Han var medlem i redaktionskommittéen, som utgaf konferensens Minnes-Album i början af förlidet år.

Den 21 sistlidne juni på natten

träffades han af ett slaganfall. Hans högra sida förlamades, och under de två sista veckorna af sitt lif var han oförmögen att tala. Han hade plågor i hufvudet. Den 10 dennes kl. 10:20 insomnade han lugnt, fridfullt och stilla efter blott ett par djupa suckar. Hans ålder vid fränfallet var 51 år, 9 månader och 14 dagar. Så fick han då flytta in i den eviga hvilan just på den för honom så kära söndagen, och nästan på samma stund han vanligen plågade begifva sig till kyrkan att för sin älskade församling förkunna ordet om frälsningen i Kristus.

Pastor Skans förenades den 10 juli 1883 i äktenskap med miss Toni M. Lindgren, som nu jämte barnen William, Hanna, Esther, Hulda och Johannes sörja en älskad make och fader. Det var på 21:sta årsdagen af bröllopet, hemförlofningen skedde. Äfven efterlämnar pastor Skans en åldrig moder, tre bröder och två systrar. Herren tröste och hugsvale de sörjande såsom han allena det kan. Fru Skans har under en längre tid varit mycket svag till hälsan, på grund af giktlidande, och är oförmögen att gå.

Ofvan hafva vi blott hunnit nedteckna den yttre ramen af den hädangångnes lif. Vi hoppas, att någon, som stod honom nära, vill mera fullständigt framställa hans lifsgärning.

Pastor Skans' jordafärd ägde rum på eftermiddagen den 12 dennes. Fyra af hans ämbetsbröder inom konferensen hade vid tillfället infunnit sig. I hemmet läste pastor B. S. Nyström 2 Kor. 5: 1—10 och ledde i bön. Därpå fördes liket till kyrkan. Denna var fylld till sista plats och många fingo stanna utanför. Följande program utfördes:

1. Sv. ps. 452. . . . församlingen
2. Urval af 1 Kor. 15 och bön. . . . pastor A. G. E. Rydquist
3. Sång kören
4. Predikan o. personalier, Matt. 25: 23. . . . pastor M. L. Larson
5. "Integer Vita". . . . manskör
6. Engelsk predikan, Fil. 1: 21, pastor N. J. W. Nelson
7. Kort tal af norsk luth. pastorn Nervig.
8. "Skola vi väl alla mötas?" kören
9. Kort tal af eng. luth. pastorn J. A. Leas.
10. Uppläsande af resolutioner och ett kort anförande å Portland-distriktets vägnar, af pastor B. S. Nyström.
11. Bön med Fader vår och välsignelsen Rev. Leas.

Sedan alla närvarande kastat en sista afskedsblick på den älskade församlingsherdens stoft, fördes det till "Riverview" grafgården, där det förtröddes åt jordens moderliga sköte och får hvila till uppståndelsens saliga dag. Jordfästningen förrättades af pastor Larson och undertecknad. Sköna och dyrbara voro de många blomstergårdar, hvarmed grafven öfversällades. De större voro skänkta af följande: dyna af barnen; kors af modern; hjärta af systern; kors af kyrkostyrelsen; stjärna af ungdomsföreningen; "Gates Ajar" af söndagsskolan; dyna af äldre kvinnoföreningen; stor ring af norsk luth. kyrkan; hjärta af sista konfirmationsklassen; kraus af mr Aune; kraus af Nina Peterson; kors af mr och mrs H. Olson. Dessutom voro många större och mindre buketter gifna af enskilda personer. De många tårar, som fälldes, vittnade ock kraftigt om kärlek till den bortgångne herden och läraren.

Pastor Skans ägde en älskvärd personlighet. Vi ville karakterisera honom såsom en så helgjuten kristen, som det gärna kan finnas på jorden.

Nu är han ej mer ibland oss här i ofullkomlighetens värld, han har ingått i det fullkomliga lifvet. Saknaden efter honom är stor i hemmet, i församlingen, i konferensen och synoden. Må hans helgade vandelljåna oss alla till föresyn. Frid öfver hans stoft! Helgadt vare hans minne!

N. J. W. N.

* * *

Sorgeresolutioner.

Alldenstund det behagat den store Öfverherden, vår Herre Jesus, att den 10 juli 1904 hemkalla till den eviga friden och hvilan vår trogne och älskade pastor John W. Skans; och

alldenstund vi med djup smärta känna den förlust och det tomrum, som uppstått inom kyrkostyrelse och församling i synnerhet och bland våra landsmän i Portland och på västkusten i allmänhet genom den trogne församlingsherdens hemförlofning, därför beslutadt:

1. Att vi med tacksamhet till Gud erkänna den stora förmånen, att under 21 års tid hafva fått behålla denne trogne och nitiske Herrens tjänare ibland oss och fått åtjnjuta hans arbete, hans städse vakna omsorg och hans stilla, helgade och fridfulla umgänge inom församlingen under nybyggare- och grundläggningstidens pröfningsar. Under sto-

ra försaker, bittra lidanden och många kritiska omständigheter har han stått troget på sin post med ett beundransvärdt jämnmod, lugn, sans och tålmod, och har därigenom satt för oss ett det skönaste exempel, som vi bedja Gud bevara och helga inom församlingen under all framtid.

2. Vi bedja ödmjukt till Gud, att han ville hugsvala, trösta och styrka den så hårdt pröfvade änkan, fru Toni M. Skans, och hennes familj, som genom makens och faderns hemförlofning lidit en förlust, som människor icke kunna ersätta. Vi bedja den sörjande familjen behjerta, att denna skilsmässa är blott timlig och, att ett skönare återseende är att förvänta inom en kort liten tid, då äfven de öfriga af familjen få samlas i fridens boningar för att aldrig mera skiljas. Under väntanstiden har Gud lofvat vara de faderlösas Fader och änkors försvarare.

3. Dessa resolutioner tillställas den efterlämnade familjen samt införas i tidningarna *Augustana*, *COLUMBIA*, *Hemlandet*, *Fosterlandet*, *Minnesota Stats Tidning* och *Pacific Tribune*.

Å församlingens vägnar,

KYRKOSTYRELSEN

för Immanuelsförsamlingen i Portland, Oregon.

* * *

Alldenstund det behagat vår kärleksrike himmelske Fader i hans allvisa råd att till den eviga roligheten hemkalla sin trogne tjänare, den ibland oss älskade och vördade läraren pastor J. W. Skans, därför beslutadt:

Att vi med tacksamhet minnes hans trogna, nitiska och kärleksfulla verksamhet ibland oss samt hans sant kristliga umgänge i allmänhet, och uttrycka det vissa hoppet, att han fått ingå i den rolighet, som står Guds folk åter.

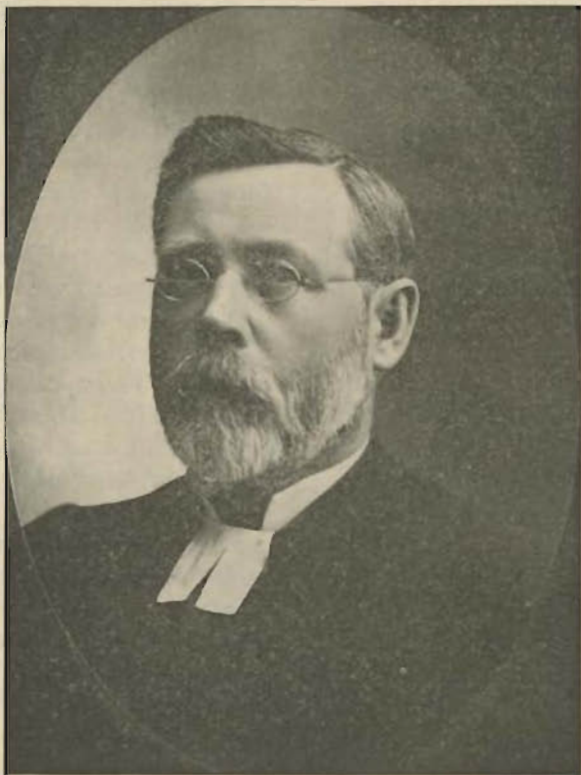
Att vi uttrycka vårt innerliga deltagande med den efterlevande sjuka maken, och de sörjande barnen i den djupa sorg, som drabbat dem genom den älskade makens och faderns oväntade bortgång.

Att en afskrift af dessa resolutioner sändas till den aflidnes familj, och att de aftryckas i tidningarna *COLUMBIA* och *Augustana*.

Portland, Oregon, den 12 juli 1904.

Å sv. ev. luth. ungdomsföreningens vägnar,

KOMMITTERADE.

PASTOR JOHAN W. SKANS.

Då Gud i sitt allvisa råd behagat kalla från lif och verksamhet härnere till den eviga vilan i himmelen pastor John W. Skans, vår högt älskade församlingslärare, därför beslutadt:

Att genom pastor Skans' död hafva sängkörens medlemmar förlorat en varmhjärtad och älskad vän, och sängkören såsom ett helt skall djupt sakna hans deltagande och utöfning för dess välfärd och framgång.

Att vi såsom sängkör med vördnad böja oss för den Allsmäktiges vilja, som på detta sätt har slagit oss med sorg, men är dock mäktig att hela och åter samla den krets, som hruitts, där glädjen evigt skall vara.

Att vi uttrycka vårt innerliga deltagande med den efterlämnade makau och barnen i den djupa sorg, som drabbat dem genom den älskade makens och faderns så hastiga och oväntade bortgång, samt med släktingar och vänner.

Att en afskrift af dessa resolutioner lämnas till den affidnes familj, och att de aftryckas i tidningarna COLUMBIA och Augustana.

Å körens vägnar,

C. E. HOLT,

IDA WANSTRÖM,

HANNA ANDERSON.

Portland, Ore., den 12 juli 1904.

Missionsmöte.

Tacoma-distriktet af Columbia-konferensen hade sitt sista möte i vår församling i Vancouver, B. C. Denna stad är, jämförd med en del andra, mycket vacker och har ett särdeles vackert läge. Han har många fler affärslokaler än andra städer af samma storlek. Många vackra stenbyggnader pryda dess gator. Flera af våra landsmän hafva sina egna fäcka hem och kanske ända ett eller flera hus att hyra ut. De visa fortfarande ett stort intresse för vår kyrkliga verksamhet. Må det snart lyckas dem att få sig en egen kyrka, ett andligt hem också.

Vårt möte börjades den 5 juli kl. 8 på aftonen med predikan af distriktets ordförande, pastor G. A. Anderson, öfver ämnet: "Kristi församling". Vidare predikade pastor Bergman från Bellingham öfver ämnet: "Kommen, ty allting är nu redo." Vi glädja oss innerligt åt br Bergmans ankomst ibland oss. Må han trivas väl och af vår gode Gud få riklig välsignelse i arbetet i Herrens vingård. Såsom liturger för aftonen tjänade pastor C. E. Frisk och undertecknad. Den 6 juli kl. 8 e. m. voro vi åter samlade för att samtala öfver ämnet: "Utmärkande kännetecknet på en sanna kristen."

Samtalet var uppbyggligt och läroriki, men tiden var för kort för ämnets grundliga behandling. Kateket Sandell började detta samtal, och pastor Bergman öppnade andaktsstunden med bibelläsning och bön.

Den 7 på aftonen hölls åter gudstjänst. Kateket Sandell läste Ps. 103 och ledde i bön. Pastor Frisk predikade öfver ämnet "Tron", och undertecknad öfver ämnet: "Lönar det sig att frukta Gud". Pastor loci, kateket Hawkins, hade enligt beslut vid föregående möte gifvit oss ämne. Mötena voro besökta af en ganska talrik och mycket uppmärksam åhörarskara. Församlingens kör, ledd af den skicklige musikan ten och körledaren, kateket Hawkins, sjöng några sånger.

Den ena förmiddagen hölls pastoralkonferens och den andra hade tre medlemmar af konferensens missionsstyrelse möte. Vid försträmnad möte fattades följande beslut:

1. Att vårt nästa distriktsmöte hålles i Bellingham-Clearbrook-pastoratet, den 20—22 september;

2. att pastor Bergman uppsätter program;

3. att, så långt görligt är, skola vi hafva nattvardsgång vid våra missionsmöten;

4. att kateket Hawkins skrifer teser och leder diskussionen vid det mötet;

5. att vi hafva allegationssumma;

6. att past. Bergman blir kassör.

Ordföranden hälsade å distriktets vägnar past. Bergman hjärtligt välkommen till vårt distrikt.

Gemensamma måltider serverades i flera af våra medlemmars hem vid af välsmakliga rätter rikt dukade bord. Det härligaste väder bidrog ock till att göra detta möte till ett af de angenämaste vi någonsin haft. Ett hjärtligt tack till alla våra värdar och värdinnor. Gud vare tack för allt.

MARTIN L. LARSON, sekr.

Kristendomsundervisningen. K. m. t. har uppdragit åt professorn vid Lunds universitet F. A. Johansson att utarbeta förslag så väl till plan och handledning för den första undervisningen i kristendom med anslutning till Luthers lilla katekes som ock till en för därefter följande kristendomsundervisning afsedd, kortfattad, efter barnålderns mottaglighet afpassad lärobok i den kristna tros- och sedeläran.

Columbia.

officielt organ för Columbia-konferensen, utgives den 15 i hvarje månad af Lutheran Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

Redaktör: Pastor N. J. W. NELSON.
823 E. 5th St., Moscow, Idaho.

Prenumerationspris:

För helt år i förskott 50 cents
" " " till Sverige 65 "

Observera!

Å den 4 tidningen eller omslaget fastklustrade adresslappen angifves, till hvilken tid tidningen är betald. Om detta datum är lika med eller äldre än det å löpande nummer, så betyder det, att prenumerationstiden är utlupen, och att prenumerationen bör förnyas.

Då enskild prenumerant insänder sin afgift, erhåller han ej skriftligt kvitto, utan datotå adresslappen framflyttas.

Vi bedja, att man benäget underrättar oss, om tidningen icke kommer regelbundet, och om möjliga misstag och oegentligheter.

Entry as second class matter at the Rock Island, Ill. P. O. applied for.

Konferensens ämbetsmän.

Pastor M. L. LARSON, ordf., 911 Stewart Street Seattle, Wash.

Pastor C. E. FRISK, sek., 811 So. 5th Street, Tacoma, Wash.

Pastor G. A. ANDERSON, vice ordf., och kassör, Mt. Vernon, Wash., R. F. D. No. 4.

Pastorala förrättningar.

DÖPTA:

Af pastor G. A. Anderson:

den 5 juni: Rubie Beatris, dotter till Carl och Mathilda Brogren, Clearbrook, Wash.;

den 26 juni: Johan Walter, son till Oscar och Ali Strömberg, Sedro-Woolley, Wash.;

Af pastor B. F. Bengtson:

den 4 juni: Henry Alton, son till Anton och Hilda Maria Anderson, Empire City, Ore.;

den 5 juni: Elvira Kristina, dotter till Wilhelm och Selma Lackström, Marshfield, Ore.;

samma dag: Karl Arthur, son till Mats och Annabritta Neime, Marshfield, Ore.;

den 14 juni: Johan Einar, son till Sylvester och Mathilda Kask, Marshfield, Ore.;

samma dag: Ester Maria, dotter till änkan Johanna Stonelake, Marshfield, Ore.;

den 19 juni: Gunnard Gideon, son till Johannes och Maria Mathilda Anderson, North Bend, Ore.

VIGDA:

Af pastor G. A. Anderson:

den 19 juni i Seattle: Andrew Anderson och Alma Strömbäck;

den 22 juni, i La Conner: Edward J. O. Loughlin och Selma Johnson.

Af pastor B. F. Bengtson:

den 11 juni: Ernst Liljeberg och Edith Sarin;

den 22 juni: Chas. F. Seauff och Clara Annette Johnson; båda paren boende i Marshfield.

Fordna miss Clara A. Johnson har på ett berömvärdt sätt till allmän belåtenhet skött organistbefattningen i sv. luth. kyrkan härstädes under en lång följd af år och tillika varit söndagsskollärarinna.

Af pastor N. J. W. Nelson:

den 8 juli, i Moscow: August Nelson och Elsie Jacobson, båda från Genesee, Idaho.

Kyrkliga nyheter.

Vancouver, B. C. Kvinnornas sylvörening är den äldsta af våra föreningar. Den organiserades sistlidne januari och består för närvarande af 31 medlemmar. Mrs A. Nelson är president, miss L. Carlson sekreterare och mrs J. C. Johnson kassör. Möten hållas hvarannan torsdag, hvarannan gång på eftermiddagen och hvarannan gång på kvällen. Då mötet hålles på kvällen, komma äfven männen tillstädes. (Någon människens förening är ej bildad ännu). Föreningen har hittills anordnat trenne "sociables", af hvilka den sista inbragte en nettovinst af \$35. Under sin korta tillvaro har föreningen genom medlemsavgifter, aftonunderhållningar och kollektor insamlat en anseelig summa, som bland annat användts till inköp af psalm- och sångböcker samt en präktig orgel för församlingens räkning. Orgeln, som kostade \$150, är visserligen ej ännu till fullo betald, men föreningen har åtagit sig att betala allt. Heder åt föreningen för sådan offervillighet och nit för församlingens framgång!

Sångföreningen bildades förliden mars, och har den i betydlig mån bidragit till höjandet af gudstjänsternas högtidlighet samt väckandet af intresse för god församlingssång. Den senare är af stor betydelse för församlingens lif och verksamhet. Den församling, som af en eller annan orsak ej sjuuger sina psalmer och sänger rätteligen, erhåller ej den största möjliga nyttan och välsignelsen af sitt gudstjänstfirande.

Den yngsta af våra föreningar är ungdomsföreningen. Hon organiserades i april och består för närvarande af ett tjugotal ungdomar. Uti vår stad finns svensk ungdom nog till en stor ungdomsförening, men det gifves äfven här samkväm, hvilka synbarligen slå an på somliga me-

ra än ungdomsföreningsmöten. Måtte vår ungdomsförening kunna fylla sin uppgift och uppväcka kärlek till "hvad sant är, hvad värdigt, hvad rätt, hvad reut, hvad älskligt och hvad som ljuder väl."

Församlingens midsemmarfest var i allo lyckad. Samlingslokalen var fullpackad af medlemmar, vänner och granar. Äfven inomhus påmintes vi här om "den sköna sommardagen", ty salen var rikligen prydd med blommor och grönt. Programmet och förfriskningarna voro njutningsrika. Församlingskassan stärktes med öfver \$75. Ett hjärtligt tack till alla, som bidragit till uppnäendet af detta goda resultat.

* * *

Från LaConner-pastoratet. Bethsaida-församlingen firade midsommardagen med en "picnic" i Fred Andersons gård. Platsen är skön. Dagen var så skön man kunde önska. Tilloppet af folk var stort. Man kom från när och fjärran. 60 cyklar räknades och vagarna voro nästan lika många. Först intogs gemensam middag. Så följde program. Kören och Hellen Benard från Spokane sjöngo. Minnie Olson, Ester Anderson och Ernest Swenson deklamerade: Oskar Neil och pastor Anderson höllo tal, den förre på svenska och den senare på engelska. Sedan serverade sylvöreningen glass, kaffe och dopp.

Den nye pastorn har anländt till Bellingham och predikade där och i Clearbrook söndagen den 3 juli.

* * *

Redovisning. Bidrag under juni:

För Augustana College:	
Från I. Tacoma, Wash.	\$142.00
Från Sunne, Wash.	6.00
	\$148.00

För Alaska-missionen:	
Från I. Tacoma, Wash.	11.50

Summa summarum	\$159.50
Erkännes tacksam.	

G. A. ANDERSON,
Columbia-konf:s kassör.

* * *

Marshfield, Oregon. Vår församlings äldre kvinnoförening höll sin syauktion den 2 juli i församlingens hall. Vid tillfället serverades förfriskningar af utsökt natur.

Konfirmation hålles den 24 juli.

* * *

Powell Valley, Oregon. Mrs Carolina Sofia Håkanson dog härstädes den 10 juni i en ålder af 65 år, 11 månader och 18 dagar. Hon är sörjld

och saknad af sin make Olaus Häkanson, fosterdottern Hanna samt många släktingar och vår församling i Powell Valley.

* * *

Tacoma, Wash. I enskildt bref meddelar församlingens pastor följande: Vi hade konfirmation den 5 juni, nattvardsgång och intagning af nya medlemmar den följande söndagen. Konfirmand-föreningen gaf en treblig och lyckad underhållning den 23 juni. Miss Blenda Elmquist, som graderat från musikkonservatoriet i St. Peter, Minn., skall hålla församlingskola och vara körledare. Skolan börjar den 11 dennes och fortgår fyra veckor. Cementtrottoar har nedlagts omkring kyrkan för en kostnad af \$400. Mottagning hålles för miss Elmquist lördagen den 9 dennes. Dop, vigslar och begrafningar hafva ägt rum. Vi hafva i dag firat den 4:de. Församlingen hade picnic vid Bolton Beach. Mycket treffligt.

* * *

Allmänt missionsmöte. Konferensens sekreterare ber oss tillkännagifva, att i enlighet med beslut, fattadt vid senaste årsmöte, Columbia-konferensen sammanträder till allmänt missionsmöte i Bethsaida-församlingens kyrka, LaConner, Wash., kl. 7:30 e. m. den 3 augusti 1904. Vid sagda möte inledes den offentliga diskussionen af pastor J. Jespersen. Pastor loci föreläser inför pastoralkonferensen, som hålles i förening med mötet, öfver ämnet: Den högre kritiken.

Till detta möte böra konferensens alla pastorer och kateketer infinna sig.

Gud gifve oss ett godt och uppbyggligt möte!!

* * *

Moscow-pastoratet. Förliden månad höllo våra föreningar sina sedvanliga möten, hvilka voro ganska väl besökta, och deras respektiva kassor tillöktes i motsvarande måtto. Kvinnoföreningen i Moscow hade dessutom anordnat en midsommarpicnic i stadens park den 24 juni. Ganska mycket folk var tillstädes, och genom sålda förfriskningar gjordes en nettovinst på \$18.20. Concordia-föreningen i Troy hade en liknande tillställning den 25. Äfven här var stor samling, och föreningen klarerade något öfver \$9. Ungdomsföreningen i Moscow höll en "Jawn social" vid prästhuset kvällen den 29 juni. Den var så till vida miss-

lyckad, att jämförelsevis få infunno sig. Troligen för mycket festande! Några af ungdomen företogo på landets stora dag (den 4 juli) en utflykt per vagn till bergen. Om tillfälle gifvits hade vi gärna velat glädja oss med dem, som voro glada! Tillsammans med vår i lagen vällärd amerikanska granne roade vi oss på kvällen med att afbränna några fyrverkeripjäser.

I Cordelia-församlingen hålles högmässogudstjänst söndagen den 31 dennes kl. 10:30 f. m. Alla inbjudas hjärtligt.

* * *

Pastor P. A. Mattson i Minneapolis, Minn., valdes af Minn.-konf. enhälligt till president för Gustavus Adolphus College i St. Peter. Han har ock antagit kallelsen till sagda ansvarsfulla ämbete och har från och med den 15 dennes tillträdt detsamma. Med anledning af denna utmärkelse gratulera vi vår f. d. skolkamrat och konferensledamot på det hjärtligaste!

* * *

Astoria, Oregon. Vår församling bästades hälsade sin nye pastor och hans unga brud med ett vältaligt välkommen genom anordnandet af en stor mottagningsfest. Denna hölls i kyrkan fredagskvällen den 8 dennes. Kyrkan var snakfullt prydd. Den mångårige trotjänaren Aug. Olson och den ej mindre så Gust. Holmes sade å församlingens vägnar ett varmt välkommen. Ett godt program utfördes, däri tvenne körer och en orkester deltog. De välvilliga och alltid så omtänksamma damerna serverade förfriskningar. Men det bästa och mest värtaliga var gömdt till sist. Klingande mynt framräcktes såsom en gåfva från de närvarande. Pastorn tackade för gåfvan och uttryckte sin glädje öfver att återigen vara i Astoria.

Små sår — små synder.

Under en arbetsrast sutto några arbetare invid en byggnad och åto frukost. Då kom ett sorgligt tåg långsamt förbi. En af blod bestänkt gestalt lägg på en bår, som bars af flera män. "Hvad är det", frågade arbetarna, "Hvad har hänt?"

"Det är en stackars ung man, som störtat ned från en ställning. Vi föra honom till lasarettet, men kanske kommer han ej dit levande", svarade en af bärarna.

Det dvästra tåget var försvunnet.

och arbetarna gingo åter till sitt arbete. Blott en af dem stod kvar och lindade sin röda näsduk om sin vänstra hand — han hade skurit sig litet, då han skulle skära bröd åt sig. Medlidsamt såg han åt det håll, där lasarettet var beläget. "Stackars gosse", suckade han, "för honom ringa väl snart klockorna"; därpå gick han efter sina kamrater till arbetet.

Den sårade unge mannen tillfrisknade, läkarna och sköterskorna hade gjort sitt bästa, och Gud hade låtit det lyckas. I flera dagar hade den sjuke legat utan sans, och då han åter vaknade till medvetande, ringde just klockorna i det närbelägna kapellet. "Är det söndag i dag?" frågade den sjuke förvirrad. "Nej", blef svaret, "det ringer för en död." Denne döde var samme arbetare, som medlidsamt sett efter den sårade, unge mannen. Han hade dött af det lilla såret.

"Obegripligt! Sorgligt — ett så obetydligt sår, det var ju alls ingenting, hur ofta skär man sig icke!" hörde man folk säga.

Ja, visst var det obetydligt, det lilla såret, men den röda duken försakade blodförgiftning, detta var dödsorsaken. "O, han som var en så kraftig man och aldrig hade varit sjuk", jämrade sig den dödes hustru. Ja, det betyder föga, om man är stark eller svag, gift är gift och medför död åt alla.

Själafienden vet, att synden är ett gift, som medför den eviga döden, och att det är ganska lätt att förgifta en själ. Men han vet ock, att Jesus är en läkare, som genom kraften af sitt blod helar de giftigaste döds-sår. Därför fruktar djäfvulen för ingenting så mycket, som att människor komma till Jesus och hos honom finna lif och hälsa. Han intalar sålunda själarna, att deras sår äro så små, så obetydliga och alls icke farliga. "De stora grofva brottslingarna, som hafva svåra brott på sitt samvete — ja, de kunna nog behöfva omvända sig, men *du*? Du har ju icke alls gjort något farligt, visserligen kunde det eller det varit annerlunda, men du har också många goda sidor."

Och till detta tal lyssnar den arma själen och vecklar sin egen rättfärdighets oreña duk omkring de förmenta "små synderna eller felen", men får förr eller senare till sin fasa erfara, att allt är förgiftadt och lifvet förloradt.

Mannen med nycklarna.

Berättelse ur tidskriften Hermes.

I en liten hydda bodde en gång en gammal man och en gammal kvinna. En afton, medan de sutto på träbänken utanför hyddans dörr och hvilade sig efter dagens arbete, föll det som en skugga öfver deras ögon, och mannen såg upp och sade: "Vi ha blifvit gamla, hustru!" "Ja ja män", mumlade den gamla, i det hon skuggade med handen för ögonen och såg ned åt vägen, som slingrade sig vid foten af höjden, där stugan låg. "Hvem är det, som kommer där borta? Kan du säga det?" Den gamle mannen reste sig långsamt och stirrade ut i mörkret. "En gammal man i lång kappa, han går med hurtiga, fasta steg, oakfatt hans hår är hvitt, och det långa hvita skägget räcker honom nästan nedför bröstet." "Det är fader Tiden", sade den gamla kvinnan. "Jag har sett honom förr. Han kommer hvarje afton och tar med sig den svinnande dagen." "Ack, om han ville gifva oss igen bara en enda dag af alla dem, som gått", suckade mannen. "Så många goda dagar, som han tagit med sig! Vi ha lefvat ett långt, lyckligt lif; mor!" "Det ha vi; det ha vi", sade hon och lade sin rynkiga hand på hans, "och jag ville gärna åter upplefva en af de lyckliga dagar, då vi voro unga, lustiga och glada. Det är ju en ringa sak att be om, tyckes det!" Det gamla paret såg in i hvarandras ögon och skyndade sig därpå arm i arm nedför backen åt vägen till. När den tysta, allvarliga skepnaden kom närmare, började deras hjärtan att slå oroligt, och orden dogo på deras läppar. De drogo sig förlägna åt sidan, då den främmandes långa kappa fladdrade förbi dem. Men så tog den gamla kvinnan mod till sig och ropade med darrande röst: "Gode Fader, vi ha något att be dig om!" Men fader Tiden strök sitt långa skägg och gick förbi utan att se på dem. "Tala ut, godt folk", sade en vänlig stämma bakom dem. "Skynden er! Vetem I icke, att Tiden icke väntar på någon?" Och en annan främmande man såg leende på de förvånade gamlingarna. Han bar också en kappa, hvars ena hälft hade en ful mörk färg, den andra hälften var klar och rosenröd, och hans ansikte var både sorgmodigt och muntert. "Hvad var det, ni ville be om? Kan-ske jag kau hjälpa eder, se, jag bär

den gode fader Tidens nycklar och följer alltid i hans fotspår." De gamla sågo ett ögonblick på de två nycklarna i den främmandes hand — den ena ljus och skinande som silfver, den andra svart och rostig. "Vi komma för att be om en lycklig dag från vår ungdom, gode herre", började den gamle mannen förlägen. "En af de lyckliga dagar, vi haft tillsammans", tillade hustrun. "Det skola ni få", svarade den främmande genast. "Möt mig här i morgon afton och nämn den lyckligaste dag, ni upplefvat tillsammans — påminn eder den dag, som har varit den härligaste för er båda — och ni skall få den åter från soluppgång till mörkrets inbrott." Och med en vänlig nick skyndade han sig vidare. De gamle tryckte glädjestrålände hvarandras händer. "Hvilken dag skulle vi önska oss", hviskade hustrun, medan de knogade uppför backen igen. "Det få vi tänka på", svarade hennes man. "Det få vi tänka på", sade han igen, när han stängde stugans dörr för natten. "Ja, vi ha ju hela morgondagen", sade den gamla förnöjd.

Ett litet rede höll på att byggas i den stora eken utanför stugans fönster, och de små byggmästarna började sitt arbete vid dagbrytningen med jubel, kvitter och sång. "Nej, hör på dem!" sade kvinnan, då hon öppnade fönstret. Gud välsigne dem, det är en lycklig, lycklig dag i deras små lif."

"Jag vet nog, hvad du tänker på, hustru", sade hennes man. "Det var en glädjerik dag för mig, när jag lade den sista stenen på skorstenspipan i detta lilla hus, och taket var nytt och tätt och dörren ny-målad, och grannarna ropade till mig, när de gingo förbi: 'Du tänker ta dig en hustru nu, kunna vi se!'" Hon torkade bort dammet af fönsterkarmen, tog sedan mjölkbyttan och gick ut i den klara, friska morgonluften. Den gamle mannen följde efter med mjölkpallen under armen. De första solstrålarna bröto fram, och daggpärlorna i gräset gnistrade som diamanter. "Kommer du ihåg den dagen, då jag fann fyrväplingen åt dig på den stora ängen, hustru? Du var då nästan endast en flickunge, men ingen af de öfriga töserna var så klarögd och vacker som du." "Jag har lyckoväplingen kvar ännu!" "Omöjligt", sade mannen förvånad. "Hvar har du den?" "I den lilla bibeln, som

mor gaf mig en gång. Där har den legat, sedan jag fick den." "Ja, ja, hvad kvinnan ändå kan hitta på! Tänkte du ej kasta bort den då?" "Nej, icke ens då", sade hon och ruskade litet på hufvudet, i det hon tog pallen från honom och öppnade dörren till ladugården. En stund därefter ropade hon ifrån köket: "Kom in och få dig litet mat, far! Sätt dig nu här i farfars gamla bekväma stol. Jag ser, att du behöver en ny rock, vi ha nog råd till det. Den här är icke god nog för min snälle man — nej, hur väl jag påminner mig den dagen, då den var ny." "Det är många år sedan", sade han och såg ned på sin slitna rock. "Många år, men jag kommer ihåg det så väl, som om det varit i går. Och en präktig rock har det varit, som räckt så länge. Hur stolt var jag icke, när jag tog fram den och du bar den för första gången. Jag lade kinden mot det fina, mjuka klädet och tänkte för mig själf: Prästen har inte finare rock, och det finns ingen man i hela byn, som ser ståtligare ut, och icke en rock, som sitter på en bättre man!" Han böjde sig fram öfver bordet och lade sin valkiga hand på hustruns axel. "En man lägger ju icke på minnet så där allting, som kvinnfolk brukar", sade han, "men den af dina kjolar, jag tycker bäst om, är en klarblå kjol, som är fäst vid ett rödrandigt lifstycke." "Åh, den gamla kjolen", sade hustrun. "Du har själf köpt mig många vackrare sedan dess." "Men den klädde dig så bra", försäkrade han. "Den hade samma färg som dina ögon. Jag kommer ihåg, att jag stod och såg på dig den aftonen, då du klappade kon på halsen och lade kinden mot dess blanka, röda sida. Och har du glömt, hvad som hände sedan?" "Hur skulle jag kunnat glömma det?" hviskade hon litet stilla. "Det var en lycklig dag!" "Ja, det var det, men det var en stoltare dag för mig, hustru, då jag tog dig i mina armar och bar dig öfver vår dörrtröskel." "Det kan nog vara, men det var litet svårt att resa från de gamla. Vi hade bättre dagar sedan, så den dagen vill jag knappast upplefva igen." Nu hade de ätit, och båda gingo till sitt arbete; men rätt som det var lade mannen spaden ifrån sig och kom till stugdörren. "Kommer du ihåg den dagen, hustru", började han, när hon kom ut till honom, och de båda gamla nickade och smålogo, när de

i minnet återkallade en och annan ljusglint i deras långa lif. Solen steg högre och högre, dagen blef varm och tryckande. Då middagsmåltiden var öfver, satte sig den gamle maunen på bänken. En stund därefter kom hustrun i dörren. "Det var också en lycklig dag, då vår gris fick premie på utställningsmarknaden", ropade hon muntert. Mannen tog pipan ur munnen och slog sig på knäet. "Ja, det var sant, och ditt lapptäcke fick också premie samma dag", svarade han och log förnöjdt. "Jag kommer ihåg, hur hustrun till mjölnaren — din gamle friare, du vet — var där och gick omkring, fin och pyntad och viktig, men trots alla sidenlapparna i hennes täcke var det ditt, som vann priset." "Ja, det var en stolt dag för oss båda", sade den gamla kvinnan och gick in i stugan igen. Kort därefter kom hon tillbaka med sin stickstrumpa och satte sig bredvid honom på bänken. "Det var en stor dag, då vi första gången sågo lillen ligga i sin vagg, hustru." Hon såg upp med tårar i ögonen, och strumpstickorna hvilade några ögonblick i den grofva strumpan. "Och ännu lyckligare dagar fingo vi, när de andra små också kommo", hviskade hon. "Johnny har varit en god son", sade modern, vek om hjärtat vid tanken på den förstfödde. "Kommer du ihåg, när han fick sin första tand? Det var en dag, det!" "Ifan hade litet glädje af det själf, stackars liten", svarade hennes man litet obestämdt: "jag kommer ihåg, hur han skrek." "Ifan har alltid varit ett sundt, kräftigt barn", sade modern afgörande. "Jag kommer ihåg den dagen, då han och vår lilla tös första gången gingo i skolan", sade den gamle mannen hastigt. "Och den dagen, han kunde sin läxa så bra, att prästen klappade honom på hufvudet", tillade hustrun. Och på så sätt fortsatte de att tala, medan solen sjönk lägre och lägre ned, då kvinnan till slut rullade ihop stickstrumpan. "Det är tid, att jag tänker på aftonvarden", sade hon. "Och jag skall gå efter Rosa", sade han. Kon blef hämtad och mjölkad, och tyst gingo de tillbaka till stugan. Solen gick ned, men det var ännu ljusa, purpurroda moln i väster, och ljusreflex från dessa spredt ett härligt skimmer öfver de båda gamla. Då de åter sutto på bänken, stod plötsligt den främmande mannen framför dem. Hans röda kappa ha-

de aftonrodnaden målat ännu klar-rödare än förut. "Nu, mina kära vänner", sade han vänligt, "kommer jag för att hålla mitt ord. Nämn mig den lyckigaste dagen i ert lif." De gamla sågo obeslutsamt på hvarandra. Underligt nog gick det plötsligt upp för dem, att den lyckigaste dagen i deras samlif var den, de nu upplefvat. Och den främmande förstod dem, ty han log. "Jag skall hålla mitt löfte. Ni skola få den igen i morgon och ännu så många gånger, ni själfva vilja. Farväl." "Dröj, gode man, dröj! Säg oss ditt namn, att vi måtte kunna välsigna dig", ropade den gamle mannen efter honom. "Ja, säg oss ditt namn", bad kvinnan, medan hon tog sin mans hand. "Mitt namn" sade den främmande och log ett soligt leende, "mitt namn är *Minnet*."

När du träffar en fritänkare.

Här äro några frågor, som du må hafva till hands, när du nästa gång sammanträffar med en fritänkare:

"Har du någonsin sett ett falskt mynt?"

"Ja."

"Hvarför var det förfalskad?"

"Emedan det äkta var värdt att efterapas."

"Har du sett en brun pappersbit förfalskad?"

"Nej."

"Hvarför inte?"

"Emedan den ej är värd att förfalska."

"Har du någonsin sett en falsk kristen?"

"Ja."

"Hvarför var han falsk?"

"Emedan den äkta är värd att efterapas."

"Har du någonsin sett en förfalskad fritänkare?"

"Nej."

"Hvarför inte?"

"Mm—"

En moders bön.

Under ett besök i sitt hemland, England, berättade missionär Elliot från Indien följande: Fastän jag, enligt min naturliga böjelse helst skulle vara i England, har jag dock känt mig oemotståndligt manad att lefva och som jag hoppas dö i Indien. Och hvarifrån kom denna maning? Då jag var en gosse, var jag i en svår sjukdom nära döden. Min moder knäböjde då vid min bädd och bad:

"O, min Gud, om du vill spara hans lif, vill jag gifva honom åt dig för att i Indien verka ditt verk."

Jag tillfrisknade, och då min moder några år därefter låg på sin dödsbädd, kallade hon mig till sig och sade:

"Min son, jag har bedit Gud, att du skulle gifva ditt hjärta och ditt lif till missionens verk i Indien, och nu, då du ägnat dig därät och är beredd att draga ut till det fjärran landet, kan jag dö med glädje."

Jag säg min älskade moder dö. Hvilken härlig seger i döden! Hvilket rikt vittnesbörd om kraften af en lefvande tro! Att jag nu i många år fått predika Kristus i Indien och står här med ett innerligt begär att återvända dit och fortsätta min verksamhet, däri ser jag en frukt af min kära moders böner.

Se, jag gör allting nytt.

Uppb. 21: 5.

För uppfyllelsen af denna uppmuntrande och trösterika försäkran borgar han, som är A. och O, "begynnelsen och änden", och hvilken "är gifven all makt i himmelen och på jorden." Under denna tidens rastlösa växlingar gifver han den trötte kraft och den maktlöse starkhet nog. För hvarje dag, som kommer, gifver han ny nåd och låter oss med hvarje morgon, som gryr, röna sin faderliga trofasthet och hulda omvårdnad. Tanken därpå och ännu mer erfarenheten däraf gör den löftesrika försäkran desto mer dyrbar, hugsvalande och lugnande, då vi aningsfullt blicka mot det iugångna årets för oss okända skickelser. Han, som gifvit oss ett nytt år, han heter Underlig, Råd, Stark Gud, Ewig, Fader, Fridsfurste. Då han bär sitt herradöme på sina axlar, så äro vi, som han köpt till sin egendom, ej lämnade åt oss själfva. Han bär omsorg om sin kyrka och hvarje dess medlem. Hvadhelst som möter oss, hafva vi en Gud, som hjälper, och Herren, Herren, som ifrån döden frälsar. Se, *jag gör allting nytt*, är hans nådefulla löfte och försäkran. Han gör den mulna dagen klar och förvandlar sorgen i glädje, sjukdomen i hälsa och döden i lif. Medan allt omkring oss och vi själfva äro underkastade förgängelse, åldras och försvagas, märkes Guds mäktiga skaparehands ingripande. Denna visar sig i årstidernas växlingar, i nya slakten, i ett ständigt

fortskridande från det gamla, uråldriga och utnötta till något nytt, som muntrar, lifvar och väcker nya förhoppningar, tills äfven det blir gammalt och något nytt måste ånyo träda i dess ställe. En sådan förvandling från gammalt till nytt märkes i hela skapelsen, och i denna förnyring skönjes Guds omsorg och makt.

Härligast visar sig dock denna Guds skaparemak i syndares hjärtan, då han tager bort det gamla, genom synden hårdnade stenhjärtat och gifver ett hjärta af kött, Hes. 36: 26, ett nytt hjärta, som är förutsättningen för nya lifsrörelser, ny vilja, häg och lust. Dessa, som Gud fått bevisa en sådan nåd och barmhärtighet, kallas en ny skapelse i Kristus Jesus. Hos dem är det gamla förgånget och allt har blifvit nytt, och dock skola de än ytterligare dagligen förnyas till Guds belätes likhet och växa till, tills de komma till Kristi fullhets åldersmätt. Denna förnyelse och tillväxt kännetecknas af en ständig omväxling mellan gammalt och nytt. Bevarandet därunder beror helt och hållet på den Guds nåd, hvarigenom han gör allting nytt, förlåter alla synder och helar alla brister samt dagligen gifver ny nåd och öppnar nya framtidsutsikter. Till dessa höra i all synnerhet den nya himmel och den nya jord, som vi vänta efter Guds löfte, och i hvilka rättfärdighet bor. Där är allt det gamla, allt, som hör till tiden och är underkastadt förgängelsen, förgånget och allt har blifvit nytt. Där hemma hafva vi löfte om att få fira vårt rätta ny-, fri- och jubelår, hvilket vi ej behöfva möta med farhågor, fruktan och bäfvan, utan få erfara uppfyllelsen af löftet: Fröjd och glädje skola de få, sorg och suckan måste från dem vika. Hjälp oss, Herre, att under tidens växlingar troget följa dig, tills vi få samlas, där du i fullaste mening gjort allting nytt, så att vi där få med dig fira vår eviga seger!

(Aug.)

“Jag beder dagligen för dig.”

Född i en fattig arbetares hem började jag tidigt vid ett skeppsbygge arbeta för mitt lifsuppehälle. Genom dåliga kamraters inflytande drogs jag snart i syndiga nöjen. Detta fortgick till mitt sjuttonde år. Då mötte jag en afton på gatan en vår granne, en gammal, troende

man, som gick rakt fram till mig, lade sin hand på min axel, kallade mig vid namn och sade

“Jag beder dagligen för dig.”

Ingenting mer sades; han tog sin hand från min axel och fortsatte sin väg. Men verket var gjort.

“Jag undrar, hvarför den gamle mannen beder för mig”, tänkte jag. Och i samma stund förstod jag att han i mig såg en förlorad syndare. Denna tanke trängde med makt ned i min själ, och hos mig väcktes en underlig åstundan att blifva frälst. Genom Guds barmhärtighet fick jag efter någon tid frid med Gud genom tron. Den gamle mannen hade endast sagt de få orden: “Jag beder dagligen för dig.” Men Gud välsignade dessa få ord till min frälsning. Och nu är det min själs innerliga åstundan att, hvar jag är och med hvem jag kommer i beröring, vittna om honom, som frälst min själ och gjort mig lycklig i sin gemenskap.

Budbäraren.

En framtidsdröm.

Det var en vacker afton i augusti. På en sten i hafsbyn satt en ung flicka. Hennes blickar voro vända mot solen, som just höll på att gå ned och med sina sista, klara strålar färgade himmelen röd och guldgälsande. Skenet från himmelen återspeglades af vågorna. Allt var så tyst, så majestätiskt. —

Medan flickan satt där och såg, kom det för henne så många tankar. Då hon såg på vågorna, huru de gingo och gingo hän mot en annan strand, föll henne denna tanke in: “Ack, att jag kunde få följa dessa vågor! Jag skulle vilja följa dem långt, långt bort, ja, ända till det fjärran Afrikas kust. Då jag komme dit, skulle jag lära mig landets språk. När jag kunde detta, vet jag nog, hvad jag skulle göra. Jag skulle samla omkring mig de stackars små negerbarnen. O, så jag skulle älska och vårda dessa små svarta varelser! Jag skulle försöka att lära dem läsa, ja, kanske äfven att utföra något arbete med sina små händer; men framför allt skulle jag tala med dem om den käre Herren Jesus, som kom såsom ett litet barn hit ned till jorden för att frälsa alla, både stora och små, svarta och hvita människor.”

Vid dessa tankar vardt flickan mycket glad, men så föll henne en annan tanke in, som kom henne att

rysa af förskräckelse. Hon tänkte på de många faror, som kunde komma öfver henne där ute bland hedningarna. — Då var det, som om en röst hviskat i hennes öra: “Herren är min herde. Mig skall intet fattas.” Hon blef då åter glad till sinnes och sade för sig själf: “Hvad behöfver jag frukta? Jag är ju ett af den gode herdens små lamm, och dem sker intet ondt, ty Herren själf är med och skyddar dem.”

Medan hon satt där och drömde, försvann solen bakom vågorna. Flickan vaknade upp ur sina drömmar vid att någon slog henne på axeln. Då hon såg sig om, fick hon se sin gamle farfader. Hon stod då upp och följde honom hem.

Under det de gingo mot hemmet, som låg i skogsbyn ett stycke från stranden, frågade farfadern: “Hvad tänkte du på, då jag kom? Du såg så allvarsam ut.

Flickan förtäljde nu allt, hvad hon tänkt och drömt. Farfadern hörde tyst och allvarsamt på. Slutligen sade han: “Om Herrens Aude alltid får härska i ditt hjärta, och om han får göra dig alltmåra ödmjuk och stilla, så kan det ju hända, att din dröm en gång i framtiden kan bli en verklighet.”

ASTA.

Öfvervunnen genom kärlek.

I Ohio lefde en fattig gammal kvinna, som var en förskräckelse för alla, hvilka kommo i beröring med henne. Slutligen insattes hon på ett tukthus. Där gjorde hon all möjlig oreda, och alla möjliga medel användes för att tukta henne. Man satte henne tidtals i en mörk cell. Slutligen var hon så våldsam, att man måste binda henne till händer och fötter. I detta tillstånd var hon, då en treende kvinna, som fått höra talas härom, bad om tillstånd att få besöka henne. Då hon kom in till henne, sade hon vänligen: “Min syster!” Den gamla började därvid öfver henne utösa svordomar. Då hon en stund tystnade, sade den besökande med ömhet: “Jag älskar er!” “Ingen älskar mig!” röt den olyckliga gamla. Då gick den treende kvinnan närmare henne, lade sin hand på hennes hufvud och sade: “Jag älskar er, Jesus älskar er.” Därpå kysste hon henne först på den ena kinden, så på den andra. Detta krossade den arma gamlas hjärta. Hon började gråta öfverlyjdt. Ifrån denna dag var hon en annan männi-

ska. Hon behöfde icke mer bindas, utan gick omkring vänlig och glad, villig att hjälpa dem, som behöfde hjälp.

Hvilken makt öfver hjärtan ligger icke i kärleken! Ingenting är mäktigare. Hvad ingenting annat förmår, det är möjligt för kärleken, ren, verklig kärlek, utgjuten i ett människohjärta genom den Helige Ande. Vill du hafva makt öfver din omgifning, bevisa den kärlek, ren oegennyttig kärlek. Vill du hafva makt öfver någon särskild svår människa, som Gud ställt i din väg, bed Gud om att kunna älska henne och i verk och gärning bevisa henne din kärlek. Genom denna din kärlek skall du öfvervinna henne.

Hvad är din natur?

Huru lätt det går att tröttna på att göra väl! Först när själen blir allt igenom helgad, så att det blir vår natur att lefva icke för oss själfva, utan för honom, som för oss är död och uppstånd, blifva vi outtröttliga att *fly det onda och göra det goda*. Att göra det onda utvecklar sig från vår egen natur såsom konsten att flyga hos fågeln. Men det fordras frälsande och omskapande nåd för att bringa oss därhän, att det blir naturligt för oss att göra det goda. Vi böra dock komma till det mått af helgelse, att det blifver för oss ett nöje att göra det som är godt.

TRADE AT

The Boston Store

The Store That Saves You Money

Every 25 cents you spend entitles you to a chance for a free round trip to the St. Louis World's Fair. Yours may be the lucky ticket!

MOSCOW, IDAHO.

The Olive Leaf
An Illustrated Lutheran
SUNDAY-SCHOOL PAPER
Published Monthly
TERMS:
One copy, per year.....\$ 0.30
100 copies to one address, per year, at 12 c.....12.00
5 or more copies to one address, at 100 rate.
We make a specialty of all Lutheran books at the best obtainable discounts. Orders to import single books for customers receive prompt attention. *Address,*
Lutheran Augustana Book Concern,
ROCK ISLAND, ILL.

OSCAR LARSON,

Tyger, Kläder, Skor,
Hattar, Herrekliperings-artiklar och
Grocerier.
TROY, - - - - - IDAHO

O. A. LENDE

Skandinavisk Advokat

Praktiserar vid alla domstolar.
Allt arbete utföres Moscow,
prompt och noggrant. IDAHO

GRICE & SON
Furniture

Opp. Moscow Hotel, Moscow, Idaho

The Old Firm at the Old Stand Still!

—LEADS IN—
HARDWARE and GROCERIES.
Moscow Hardware Co.
MOSCOW, IDAHO.

C. V. Delapine, M. D.

Physician and Surgeon
Office over Torsen Drug Store,
MOSCOW, IDAHO.

Madison Lumber Co.

—DEALERS IN—
Lumber, Wood & Coal
MOSCOW, IDAHO.

Det bästa är alltid det billigaste,
och det är hvad ni får
hos

Geo. Creighton,

parti- och minuthandlare med
**Tyger, Skor och
Kläder.**

SVENSKA TALAS
MOSCOW, - - - - - IDAHO

COLLINS & SHERER

Hardware and Plumbing
205 Main Street

MOSCOW, - - - - - IDAHO.

Adolph Kulhanek

Skomakare

Main Street, - - - - - Moscow, Idaho

D. H. HOLMAN

*** DENTIST ***

Teeth extracted without pain by use of local anaesthetics. No hypodermic needle. Only best material used.

MOSCOW, - - - - - IDAHO.

HEARD & HUMPHREY

Grocerihandel

MOSCOW, - - - - - IDAHO.

The First National Bank
of Moscow, Idaho.

Äldsta och största bank i Latah County. Särskild oppmärksamhet ägnas växlar till utlandets alla delar.

A. N. Bush, President. W. L. Payne, kassör.
Warren Truitt, v. Pres. B. L. Jenkins, bitr. kassör.

Spotswood & Veatch

Brokers

Real Estate, Insurance
Loans & Rentals

MOSCOW - - - - - IDAHO

För erhållande af de BÄSTA och STILIGASTE

Fotografier

—BESÖK—

H. ERICHSON

MOSCOW, IDAHO.

AUGUSTANA COLLEGE

Begins its 45th Academic Year

WEDNESDAY, SEPTEMBER 7TH, 1904, 9 O'CLOCK A. M.,

In the following Departments:

College, Academic, Normal, Conservatory, Art, Business Departments.

Registration and Examination take place Tuesday, September 6.

Augustana offers many advantages: Thorough instruction, skillful teachers, fine buildings and classrooms, well equipped laboratories, a splendid library, low prices, healthful and beautiful location

We call Special Attention to the New Pre-Medical Course Offered in the College

All letters and requests for catalogues are cheerfully answered.

GUSTAV ANDREEN, Pres., ROCK ISLAND, ILL.

Det döende barnets önskan.

En pastor berättar:

För åtskilliga år sedan fick jag bud från en liten sjuk flicka, som tillhörde församlingens söndagsskola och var endast sju år gammal, att jag skulle besöka henne, ty hon önskade så mycket att tala med mig. Jag kom och satte mig ner vid sidan af hennes säng. Där låg hon blek och matt, men med ett utseende, som kom mig att tänka på barnens osynliga ledsagare. Jag flyttade stolen närmare intill sängen samt frågade:

“Hvad är det du önskar, mitt barn? — Ville du icke bra gärna blifva frisk snart?”

“Nej, jag vill icke blifva frisk”, svarade hon.

“Icke bli frisk? Hvarför vill du icke snart komma upp igen?” sade jag.

“Jo”, sade den lilla, “jag har varit så orolig för far, som aldrig vill höra någon predikan. Han går hvarje dag till krogen, men aldrig någon gång till kyrkan. Jag har sökt att få honom med, men det har alltid misslyckats. Men under det jag legat här, har jag tänkt, att då jag är död, skall pastorn begravna mig, och jag vill bedja pastorn att vid min graf tala mycket om Jesus.”

Jag blef förvånad, men svarade dröjande:

“Ja mitt kära barn.”

“Jag vet”, fortsatte barnet, “att om jag dör, måste far vara med på begravningen, och vid min graf får han då höra om Guds kärlek, och o, jag ville så gärna dö många gånger för att därigenom få far att komma och höra Guds ord.”

Barnet dog kort efteråt, men icke förgäfvets. För icke så länge sedan kom en man till mig. Han fattade min hand och sade med tårar i sina ögon:

“Ni känner mig kanske icke, men jag är den där fadern, hvars barn dog. Hon dog för mig, och hennes död har genom Guds stora nåd varit medlet att föra mig till Kristus.”

Skånes Missionsblad.

Själfförnedring är den kortaste vägen till att blifva upphöjd af Gud. Om Gud mot vår vilja förödmjucar oss, är detta mycket svårare. Helgelsen är själfförnedring, denna är Guds vilja, är andlig sanning, andligt förstånd. Själffupphöjelse är upproriskhet mot Guds vilja, köttlig dårskap och narraktighet.

J. A. BJÖRKLUND

tillhandahåller ett godt urval af

VAGNAR OCH FARMREDSKAP.

Kom och bese dem.

TROY, - - IDAHO.

Olson & Johnson

Möbel- och
Järnvaruhandel.

STORT LAGER. PRISERNA DE BILLIGASTE.

Troy, Idaho.

L. A. Torsen

Dealer in

Drugs, Patent Medicines, Toilet Articles,
Stationery, School and Office Supplies, etc.,
Paints, Oils, Varnishes and Brushes.

Main Street, Moscow, Idaho.

DAVID & ELY

DEPARTMENT STORE

The largest and best stock of goods in North
Idaho. Call and look the stock over.

MOSCOW, - - - IDAHO.

H. P. EGGAN.

Skandinavisk Fotograf.

Gör mig ett besök.

3:dje gatan. - Moscow, Idaho.

Nära G. A. R. Hall.

THE GEM CITY HARDWARE COMP., Ltd.

Järnvaruhandel,

BLECKSAKER och STÖVAR.

MOSCOW, IDAHO.

You can get everything cleaned,

“Your character excepted,”
at the

Moscow Steam Laundry**Motter, Wheeler Co.,**

The Leaders,

MOSCOW, IDAHO.

Moscow Nurseries

Home Grown Fruit Trees Are the Best.

We have the finest lot of trees ever grown.

Send in your orders by mail.

MOSCOW NURSERIES,

F. L. WHITE, PROP. Moscow, Idaho

“Den som spar, han har.” Spara 10-centaren, och dollarn är Er. Insätt Edra besparingar i SPOKANE & EASTERN TRUST CO:S sparbanksafdelning. Intresse betalas i januari och juli.

SPOKANE & EASTERN TRUST CO.,
Moscow, Idaho.

SVENSK SKOHANDEL.

Stort lager af alla slags skodon, såsom

SKOR, STÖFLAR, GALOSCHER, m. m.

Gör mig ett besök.

Gust. E. Wersen, La Conner, Wash.

Third St. Market

Fresh and Salt Meats

Fish and Poultry

FRANK PRICE, ägare. MOSCOW, IDAHO.

T. TOBIASON

DEALING IN

Lumber, Sash & Doors

Main Street, Moscow, Idaho.

Will E. Wallace

JUVELERARE och

.... OPTIKUS

Spicer Block. - Moscow, Idaho.

CHILDERS & CHILDERS

Fresh and Home-made

**Candies, Ice Cream and
Soft Drinks**

MOSCOW, IDAHO.

HAGAN & CUSHING

tillhandahålla allt som hör till en väl
sorterad

Kötthandel.

BUTIK Å MAIN STREET.

Högsta kontanta pris betalas för biff
fläsk, färdkött och fjäderfä.

R. HODGINS,

Druggist och Kemist,

Stort förlag af skol- och andra böcker
samt utrustning för kontor och skolor.
Kom in och bese mitt nya lager af
svenska och norska Böcker, Biblar och
Testamenten.

Moscow, Idaho.

E. C. Lloyd,

Carriages, Buggies and Saddle Horses.

Livery, Feed and Sale Stables.

Give us a call. — Moscow, Idaho

Issued the 15th every month
by Lutheran Augustana Book Concern,
Rock Island Ill.